

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΝΔΡΙΑΝΑ ΚΟΡΑΣΙΔΟΥ
ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΙΩΝΙΔΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Β' ΤΑΞΗ
ΤΙΤΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΙ...»

Θυμάσαι τότε που ήμουν μωρό και με νανουρίσματα προσπαθούσες να με κοιμίσεις; Άκουγα την καρδιά σου τότε... τόσο δυνατά που νόμιζα πως άκουγα την προέκταση του εαυτού μου, της δικής μου καρδιάς... μα ποτέ δεν στο' πα. Κι αργότερα χρειαζόμουν σα ναρκωτικό αυτούς τους χτύπους για να κοιμηθώ. Γι' αυτό τα βράδια ερχόμουν νυχοπατώντας στο κρεβάτι και ακουμπούσα το μάγουλό μου στο στέρνο σου. Τότε νόμιζες πως έβλεπα «κακά όνειρα». Μα εγώ αναζητούσα εκείνο τον ήχο και ντρεπόμουν να στο πω μη νιώσεις απέχθεια γι' αυτή μου την εξάρτηση. Και άλλες νύχτες... εκείνες που έλειπες... ούρλιαζα μόνη στο άδειο δωμάτιο αντιμέτωπη με φόβους που ξυπνούσαν ένας-ένας μέσα στο σκοτάδι και πρόφερα με λυγμούς το όνομά σου – εκείνο που με έμαθες από νεογέννητο να λέω – μήπως και τα δάκρυά μου σε κάνουν να έρθεις. Εσύ και η καρδιά σου. Σας χρειαζόμουν και τις δύο απεγνωσμένα. Με μια απόγνωση που σχημάτιζε κύκλο γύρω μου, όπως τα δακτυλίδια στα δάχτυλά σου. Όμως ποτέ δεν ήρθες όταν σε φώναζα. Γιατί;... μαμά...

.....

Και αργότερα όταν μεγάλωσα λίγο και πήγα σχολείο, θυμάσαι που με συμβούλευες να είμαι «καλό παιδί» και να «προσέχω τους δασκάλους»; Η φωνή σου δεν έφτανε σε μένα. Μέσα στην παραφροσύνη της πρώτης μου επαφής με τον κόσμο ήθελα να με κρατάς. Έψαχνα το χέρι σου ανάμεσα σε φιγούρες και ιδρωμένα χέρια αγνώστων τυφλωμένη απ' τα ποτάμια που έπνιγαν τα μάτια μου. Δεν το βρήκα. Όταν διαλύθηκε το νέφος σε είδα πιο πέρα να μιλάς με κάποιον. Να μιλάς και να γελάς ρίχνοντας μια θάλασσα μαλλιών στον ώμο, όπως πάντα έκανες όταν γελούσες. Άπλωσα σα φτερούγες τα χέρια μου προς το μέρος σου. Δεν με είδες. Και

ξαφνικά ένα κύμα αλλοιωμένων προσώπων και δυσανάγνωστων βλεμμάτων με παρέσυρε σε μια άλλη ζωή στην οποία δεν ήθελες να ανήκεις... μητέρα...

ΙΔΡΥΜΑ

Θυμάσαι και τότε που ο γιατρός προσπάθησε να με τρυπήσει με κάτι που φοβόμουν ακόμη να δω -βελόνα το είπες αργότερα. Ξένο σώμα στο σώμα μου ! Δεν με προστάτεψες τότε... ούτε και ποτέ. Γι' αυτό σου ήμουν θυμωμένη μετά μα δεν το κατάλαβες. Ποτέ δε με διάβασες. Γιατί; Ήμουν κι εγώ δύσκολο βιβλίο σαν κι αυτά που ξεφύλλιζες και πέταγες αγανακτισμένη στο πάτωμα επειδή δεν καταλάβαινες τις λέξεις; Αυτό ήμουν;

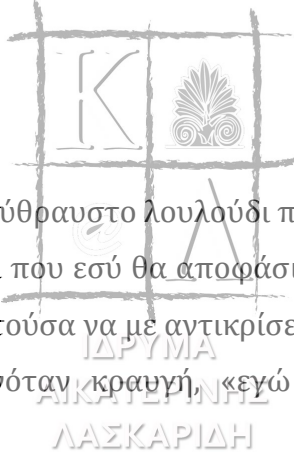
Και τότε που γεννήθηκε ο αδελφός μου και τον σήκωνες ψηλά γελώντας δυνατά, ενώ εγώ στριφογυρνούσα σαν μέλισσα γύρω απ' τη φούστα σου σε μια ύστατη προσπάθεια να φτάσω ψηλά, στον κόσμο που είχατε δημιουργήσει. Δεν έστρεψες το βλέμμα κάτω. Το θυμάσαι; Και αυτά τα δάκρυα έρχονταν ασυναίσθητα στα μάτια μου. Αυτά τα δάκρυα...

Εκείνα τα βράδια που κρατούσες το γιο σου αγκαλιά ακουμπώντας το κεφάλι του στο στέρνο σου κι εγώ να έχω μαζευτεί σαν έμβρυο στην άκρη του κρεβατιού αναψοκοκκινισμένη απ' τη ζήλεια που κάποιος άλλος έκλειψε τους κτύπους που μου ανήκαν. Και κρυβόμουν στα παπλώματα κυνηγημένη απ' τις σκιές που έπαιρναν σχήμα και τροφή απ' το σκοτάδι. Άκουγα την ανάσα μου... άκουγα την ίδια τη σιωπή... αλλά δεν άκουγα εσένα... μάνα...

Θυμάσαι μετά, όταν έφτασα στα σκαλοπάτια της εφηβείας, που ξεσπούσα σε δάκρυα για ό,τι μου συνέβαινε, που έχανα το νόημα της λογικής, που έβλεπα κόσμους να διαλύονται και να δημιουργούνται ξανά... αστραπιαία σαν ν' άνοιγα και έκλεινα έναν διακόπτη. Και όταν όσα συγκέντρωνα σε σωρούς μέσα μου ήθελα να τα κάνω λόγια ποτέ δεν έβρισκα τις κατάλληλες λέξεις για να τα πω σε σένα.

Γιατί κάθε φορά που γκρεμιζόμουν δεν με έχτιζες ξανά; Γιατί δεν ήσουν εκεί που ήμουν εγώ;

Θυμάσαι και τότε, όταν πέθανε ο αδελφός μου που κλεινόσουν με τις ώρες στο δωμάτιο χωρίς να κλαις κοιτώντας το πουθενά για μέρες, εβδομάδες, μήνες... Κι

εγώ ερχόμουν κοντά σου σαν εύθραυστο λουλούδι που εσύ θα αποφάσιζες αν θα το έκοβες, σαν ετοιμόρροπο σπίτι που εσύ θα αποφάσιζες αν θα το διέλυες. Μόνο εσύ με έκοψες, με διέλυες. Σου ζητούσα να με αντικρίσεις. «Έχεις κι εμένα», φώναζα με μια φωνή που σταδιακά γινόταν κραυγή, «εγώ ζω. Ζήσε για μένα. Μην με καταστρέφεις μάνα».

Κι εκείνη την μέρα... τη θυμάσαι εκείνη τη μέρα, μάνα; Όταν μπήκα στο δωμάτιο και εσύ ήσουν ξαπλωμένη στο διπλό κρεβάτι ανέκφραστη, παγωμένη σαν πορσελάνινη κούκλα έτοιμη να σπάσει στην παραμικρή αδέξια κίνηση. Φορούσες το λευκό φόρεμα με τα ανθάκια, εκείνο που μοσχομύριζε μπισκότο και καραμέλα – μαζί είχαμε μαντέψει τα συστατικά του. Σε αγκάλιασα. Δεν θυμάμαι να το είχα ξανακάνει. Οι χτύποι είχαν σταματήσει...

Κι αν όλα αυτά τα έχεις ξεχάσει... εγώ όχι. Έχουν γίνει ένα κουβάρι ξεθωριασμένων εικόνων, μυρωδιών και ήχων ενωμένα με το πίσω μέρος του νου... αυτό της μνήμης. Κι ό,τι είμαι σήμερα το χρωστώ στο χθες που έπλασες ΕΣΥ. Νιώθω, όμως, πως βέβηλα χέρια έβγαλαν τη ζωή μου «λάθος». Φοβάμαι πως δεν υπάρχουν μέσα μου χαμόγελα «σωστού». Κι ό,τι με συνδέει μαζί σου δεν σπάει. Ίσως δεν υπάρχει ελπίδα να γίνω «σωστό». Κι εξακολουθώ να αγαπώ τη μορφή σου όταν έρχεται ακάλεστη στον καθρέφτη τις νύχτες. Γιατί όσο ατελής κι αν ήσουν, υπήρξες μάνα, υπήρξες τροφή, υπήρξες γέννηση και υπήρξες φύση.

ΤΕΛΟΣ